

Zpráva o činnosti Oddílu lyžování TJ Sokol Stará Paka v roce 2019

- 1) Zimní středisko Staropacká hora
- 2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2019
- 3) XVIII. Lyžařský maškarní bál
- 4) Staropacký kros 2019
- 5) Cyklistický výlet na Smrk 2019
- 6) Vejšlap Podkrkonoším 2019
- 7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

1) Zimní středisko Staropacká hora v roce 2019

Zimní sezóna 2018 - 2019 opět nebyla na sníh zrovna povedená. Alespoň u nás v Podkrkonoší. Bez uzardění mohu říci, že sněhu bylo snad méně než v sezóně loňské. V první půlce ledna 2019 nějaký sníh napadl, my jsme plni očekávání dalšího sněžení navěsili kotvy a dokonce pustili vlek. Bohužel druhý den v sobotu se jedna z kotev špatně navinula zpět do základní polohy a od vratné horní stanice se courala ve sněhu. Na sloupu pod lesem se jí podařilo namotat se na rameno, které na tomto sloupu potočila, lano ztratilo kontrolu polohy a vlek se s poruchou zastavil. To byl docela vážný stav a vlek se nemohl provozovat. Hned jsme se pustili do opravy, kterou jsme již v neděli zdárně dokončili a vlek byl opět schopný provozu. Bohužel do dalšího víkendu se sníh neudržel, zůstalo po něm trochu mokré břečky, kaluže a bylo po ježdění. I když jsme na vleku již od října 2018 pracovali, mazali všechna soukolí, seřizovali běh lana, měnili kladky a tak dále, prostě prováděli předepsanou údržbu, vždy nás za provozu něco překvapí a něco se stane.

Všechny tyto práce se samozřejmě provádějí zdarma v rámci brigád, ale i přesto nás vlek i když nejedí stojí spoustu peněz. Pro svůj provoz musí být předem dle norem každý rok nově vybaven všemi revizemi, ať strojního zařízení, elektrického vybavení, tak i revizí na lano. Dále musí být obsluhující personál odborně proškolen a mít certifikát o přezkoušení. To jsou nemalé částky, které musíme investovat a pak se nejedí.

Další investice v našem lyžařském středisku byla směřována do lyžařské klubovny. Dřevěný obklad venkovních stěn byl stářím a působením sluníčka, větru a deště řádně vyšeptalý a ztrouchnivělí. Bylo ho nutno ho sejmout a znovu stěny obložit novým obkladem. Této práce se zkušeně ujal sám správce střediska Láďa Frýba se svým synem Radovanem. Lyžárna je teď pěkně obložena a bude nám zase dlouhá léta dobře sloužit.

Avšak největší investicí ve středisku bylo pořízení nového lana na lyžařský vlek. V roce 2019 skončila životnost lana a nedostali bychom na něho revizi. Výbor oddílu rozhodl, že provedeme defektoskopii lana abychom si potvrdili v jakém stavu lano je. Defektoskopie nás stála 4000,-Kč a prokázala, že lano je v havarijním stavu. Tím bylo rozhodnuto, lano musí být nové. Tady bych hlavně poděkoval Láďovi Frýbovi, který pro nové lano udělal maximum. Vše posháněl, zorganizoval a sám se osobně účastnil montáže. Byla to spousta práce a času, aby vše zdárně proběhlo. To se také podařilo a v půlce září 2019 bylo lano zapleteno a vlek

se nově spustil do testovacího režimu. Tato celá věc nás stála kolem 50000,-Kč. A tak bychom potřebovali sníh jako sůl ... To už ale nezávisí na nás.

2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2019

O víkendu osmého týdne roku 2019 uspořádal Oddíl lyžování při TJ Sokol Stará Paka již tradiční Přejezd Jizerských hor a Krkonoš. Letos to byl už 41. ročník. V lednu tohoto roku napadlo na horách poměrně velké množství sněhu. Sice se poté žádné větší sněžení neobjevilo a sníh pomalu ubýval a měnil svoji kvalitu, ale stále ho bylo dostatek a nemuseli jsme mít strach, že se nesvezeme.

V sobotu 23.2.2019 byl naplánovaný sraz již tradičně na vlakovém nádraží ve Staré Pace ráno v 6:25 hodin. Místní skijáci přišli po svejch a novopačáci přijeli vláčkem ze svého města. Do rychlíku směr Železný Brod nás nastoupilo deset a v 6:31 jsme vyjeli vstříc dalšímu ročníku Přejezdu. Cestou k nám ještě přistoupil Martin Pilař, takže nás nakonec jelo jedenáct. Letošním naším cílem byly polské Jakuszyce, kam jsme s přestupy v Železném Brodě a Tanvaldu dojeli asi v 8:10 hodin.

První den - sobota 23.2.2019 – 29,9 km

Po vystoupení z vlaku jsme popošli opravdu malý kousek, abychom se dostali na polské běžecké stopy a pak již mohl zaznít povel "ski nasadit". Letošní účastníci Přejezdu se tak těšili do stopy, takže po nasazení lyží začali postupně odjíždět, až se nepodařilo nafotit pořádné společné startovní foto. Toto se částečně podařilo až po asi 3 km na Rozcestí pod Cicha Równia (944 m.n.m.). Zde jsme se zastavili, dali se dohromady jako parta lyžníků a já jsem mohl konečně potvrdit konečnou účast. I když vlastně ani to není úplná pravda což vysvětlím dále. Na tomto místě nás bylo deset. Jak je to možné, když do Jakuszyce nás dojelo jedenáct?

Je to prosté, Jana Šepsová se uvolila, že se postará o Staropackou boudu než na ni dorazíme my. Tam je potřeba hlavně s předstihem zatopit, aby se bouda alespoň trochu nahřála. Proto se hned po nasazení ski od nás oddělila a vydala se sama přes polskou osadu Orle a Harrachov na Staropackou boudu. Tam zatopila na obou cimrách a poté pro nás navařila velký kastról vynikající políuky. Ještě se zde zmíním o dvou dalších skijácích, o kterých jsme předem věděli. Byli to dva roškopáci Pavel Červený a Jirka Sucharda starší. Ti se s ohledem na Jirkův věk rozhodli jet vlastní kratší trasu, na které se pak s námi setkají.

Tímto byl dovršen kompletní počet lyžníků letošního Přejezdu na třináct, což je celkem pěkná účast.

Jmenovitě: Václav Šeps, Jana Šepsová, Jiří Šulc, Petr Vancl, Radek Fišera, Jiří Grafek, Pavel Červený, Jiří Sucharda, Pavel „Berry“ Hakl, Šárka Haklová, Petr Hnízdo, Jiří Kučera, Martin Pilař.

Tak abych se vrátil zpět na polské rozcestí k naší kumpánii. Na této turistické křižovatce jsme se tedy dali dohromady, trochu se vyfotili do kroniky a domluvili se na dalším postupu. Z rozcestí jsme se vydali na severozápad, z našeho pohledu tedy rovně do neupravené stopy. Cesta byla rozbitá od několika lyžařů, pěších turistů i turistů se sněžnicemi a dokonce tam prováděl nějaké tanečky i sněžný skútr. Navíc byl sníh dosti tvrdý a po několika oblevách i poměrně ledovatý. Prostě nejelo se zrovna moc dobře. Nás to ale neodradilo a statečně jsme mírně stoupali ve vytyčené trase až k rozcestí s panenkou Marií (6,2 km, asi 990 m.n.m.) nad chatou Górzystów. Zde mělo být nejvyšší místo letošního přejezdu a tak jsme dle tradice dopřáli trochu ohnivé vody i duchovi hor, aby nám přízeň zachovati ráčil.

Z tohoto rozcestí jsme měli poměrně ostře sjíždět lesem až k chatě Górzystów. Sjezd byl ale ledovatý, dosti nebezpečný a ski bychom museli sejmout a jít po svejch. Na druhou stranu byl i dostatek času a tak jsme se rozhodli neodbočit a pokračovat po stejné cestě dalším mírným stoupáním asi 1,1 km na Rozcestí pod Kopa (7,3 km, asi 1003 m.n.m.). Zde byl skutečný nejvyšší bod letošního Přejezdu. Odbočili jsme vlevo a krásným širokým sjezdem a mírným klesáním lesní tak zvanou zelenou cestou dojeli až na zasněženou horskou asfaltku, která spojuje Górzystów s městem Świeradów-Zdrój (10,3 km, asi 917 m.n.m.). Vyfotili jsme se, odbočili opět vlevo, čímž jsme změnilí směr k domovu, tedy k Čechám a ostřeji sjížděli již po upravené stopě k chatě Górzystów (11,8 km, asi 845 m.n.m.).

Blížil se čas oběda a tak jsme nemohli tuto útulnou chatu na Velké jizerské louce minout. Zašli jsme dovnitř, ochutnali jejich vyhlášený lívanec přes celý talíř s borůvkami a šlehačkou a samozřejmě co jiného se k tomuto hodí než trochu polské zrzavé vody s pěnou. S takto potěšeným žaludkem a odpočínutými nohama jsme opustili vyhřátou chalupu a vydali se na další trasu. Nejdříve jsme sjeli po louce k mostu přes Jagniecy potok a na druhé straně jsme opět vystoupali na další rozlehlou louku. Dali jsme se dohromady a dále jeli téměř po

rovině podél Jizery k asi 4 km vzdálené chatě Orle. Po příjezdu na Orle (16,8 km, 830 m.n.m.) jsme se setkali s Pavlem Červeným a Jirkou Suchardou starším jak jsem je zmínil výše. Oba odpočívali venku u stolu a spokojeně obědvali. Měli jsme z toho velkou radost jak se nám náš plán setkání podařil. Opět jsme se tady trochu zdrželi a odpočinuli si před dalším cestou. Z Orle jsme stoupali po známé cestě směr Jakuszyce až na Rozcestí pod Działem Izerskim (18,6 km, 883 m.n.m.). Zde nás opustil Martin Pilař, který z rodinných důvodů s námi nemohl jet na Staropackou boudu. Do odjezdu vlaku z Harrachova měl ještě dostatek času a tak se jel ještě projet do Jakuszyce a pak se teprve vracel na vlak do Harrachova. My ostatní jsme odbočili doprava a pokračovali směrem k vlakovému nádraží Harrachov. Tam jsme ale nedojeli a asi po 1,7 km jsme odbočili ostře doleva a po úzké lesní cestě sjeli k železniční trati. Tu jsme podešli tunelem za dramatických okolností po dřevěné zledovatělé lávce, na které hrozil každou chvíli pád do potoka s poměrně velkým množstvím vody. Tunel se nám podařilo zdárně překonat o mohli jsme ski nasadit a pokračovat v dalším přiblížení k Harrachovu. Sjezd od trati k biatlonové střelnici v Harrachově nebyl na zledovatělé úzké lesní cestě nijak jednoduchý. Nicméně všem se podařilo bez pádu a zranění překonat státní hranici a sjet až dolů do Harrachova (22,1 km, 657 m.n.m.). Kolem střelnice jsme projeli až ke sklárně, zuli ski a zamířili do naší po několik ročníků Přejezdů oblíbené hospůdce Formance. Bohužel tato útulná hospůdka je již nějakou dobu zavřena a tak nám nezbylo nic jiného než pokračovat Harrachovem dál a zakotvili jsme na jídlo až v hospodě Hotelu Praha. Tady jsme se výborně najedli a potěšili zrzavou vodou. Poslední část prvního dne přejezdu se již odvíjela dle klasického scénáře. Centrem Harrachova jsme prošli k lanovce na Čerták, nasadili ski a podél Mumlavy a následně podél Ryzího potoka dojeli na Rýžoviště. Na závěr jsme si nechali nejnáročnější stoupaní z Rýžoviště na Studenov (27,5 km, 928 m.n.m.). Tady jsme už měli vyhráno, protože nás od Staropacké boudy dělilo jen 1,5 km téměř roviny a 1 km sjezdu k boudě, kam se všichni lyžníci dostali bez újmy na zdraví a materiálu (29,9 km, 825 m.n.m.).

Ve vyhráté Staropacké boudě nás ještě za světla přivítala Jana Šepsová s radostí z tak brzkého příjezdu. Po převléknutí do suchého oblečení jsme byli všichni odměněni její vynikající polívkou, za kterou sklidila všeobecnou pochvalu. Dále proběhlo přivítání všech účastníků Přejezdu na Staropacké boudě náčelníkem výpravy, čímž skončily oficiality a mohlo se přikročit k hodnocení trasy letošního Přejezdu a k volné zábavě. Ta se ostatně jako vždy protáhla do pozdních nočních hodin.

Druhý den - neděle 24.2.2019

Na neděli nebyla dopředu naplánována žádná trasa s tím, že se na nějaké dohodneme večer na boudě. Vzhledem ke zkušenostem s kvalitou sněhu a zledovatělých cest z minulého dne bohužel k jednotnému názoru nedošlo. Bylo však dohodnuto, že ráno po úklidu se každý již rozhodne dle svého. Nikdo však nepojede sám, ale vždy jako člen nějaké malé tlupy. Tato dohoda byla také naplněna, jednotlivé skupiny postupně odjely a tak se ani nepodařilo vytvořit společnou závěrečnou fotku všech účastníků Přejezdu před Staropackou boudou jako v minulosti.

No a co na závěr? Zde jsem vždy děkoval osazenstvu boudy za zázemí, které pro zmrzlé lyžníky připravilo. Bohužel letos se celé osazenstvo skládalo z obětavé Jany Šepsové, která se jako jediná uvolila tuto řeholi podstoupit. Pro pořádek však nesmím zapomenout ani na Květu Nýdrlovou, která i přes svůj věk pomoc také přislíbila, ale bohužel onemocněla a tak na boudu zbyla Jana sama. Takže d'učata moc vám za všech skijáky děkuji. Květě za ochotu pomoci, se kterou vždy přistupuje k akcím pořádaných naším oddílem a Janě za to, že sama ujela poměrně hodně kilometrů a ještě se sama postarala o zázemí na boudě.

Ještě jednou moc a moc děkujeme.

Také samozřejmě děkuji všem lyžníkům za účast a projeté kilometry. Pevně věřím, že se trasa líbila a pro ty, kteří tyto cesty neznali, byla přínosem k soukromému prozkoumávání dalších nových cest v Jizerských horách.

Nakonec ještě trochu statistiky.

Délka trasy: 29,9 km

Letošní ročník měl dvě účastnice: Jana Šepsová - 21 km - trasa byla popsána výše
Šarka Haklová - dlouhou trasu ujela bez problémů

Nejstarší účastník: Jirka Sucharda st. z Roškopova - ročník 1938

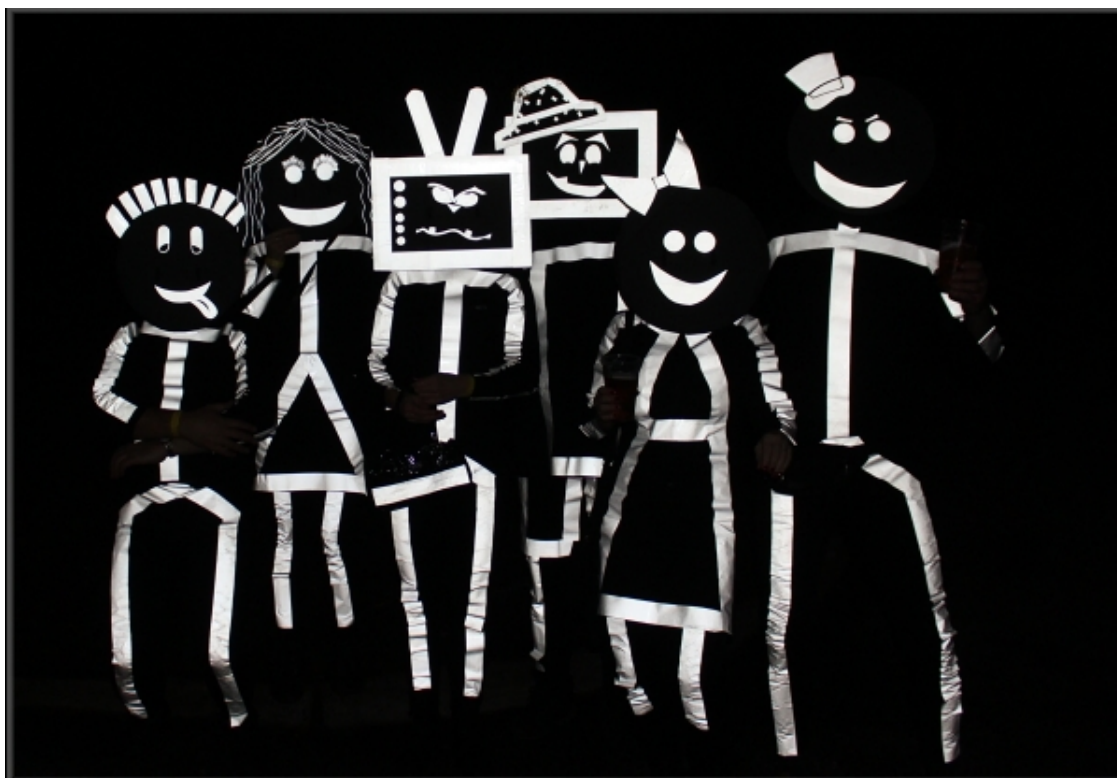
3) XVIII. Lyžařský maškarní bál 2019

Březen je v našem oddíle vyhrazen společenské zábavě. V tomto měsíci pořádá Oddíl lyžování maškarní bál pro širokou veřejnost. Letos to byl již 18tý ročník. Tato společenská akce je velice oblíbené a již od začátku roku jsme dotazováni, kdy se bude maškarní bál konat.

Protože je to bál maškarní, tak se ho samozřejmě účastní spousta a spousta různých masek, až se člověk diví kde se nápadité nápady berou. Ale hlavně jak jsou účastníci šikovní a dokáží si poradit s realizací vymyšlené masky. Samozřejmě, že je tam i spousta masek obstaraných z půjčoven, které mají profesionální provedení, ale ty podomácku vytvořené jsou cennější a úžasné. Bál byl zahájen uvítacím projevem hlavním pořadatelem Františkem Koudelkou ze Strojní a Traktorová Stanice STS Chvojkovice-Brod. Během bálu pořadatelé bedlivě sledují rej masek a vždy po dvaadvacáté hodině dojde k vyhlášení a odměnění masek nejlepších. Masky nejsou ohodnoceny pořadím, ale jsou pouze zařazeny mezi několik nejlepších. Pak dojde k odmaskování a to se nestačíme divit kdo se skrývá pod konkrétní

maskou. Je to velká legrace, když se staří kamarádi navzájem v masce ani nepoznají. Samozřejmě po odmaskování zábava nekončí a pokračuje dál. V půlnoci dojde k losování tomboly s velkým množstvím hodnotných cen. Ale ani pak není konec a tancechtiví mohou řídit až do brzkých ranních hodin.

Je zbytečné abych tady masky popisoval. Všechny pořízené fotografie jsou k nahlédnutí na webových stránkách našeho oddílu v Kronice lyžování v sekci Zábavné a společenské akce.

Jsem velice rád, že se naši členové oddílu ujali pořádání této akce, která je důležitým finančním příjmem našeho oddílu a je důležitá pro společenský život v naší obci. Tímto bych chtěl poděkovat za sebe i jménem výboru Oddílu lyžování všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na práci s pořádáním bálu. Mají můj obdiv a jsem rád, že máme v oddíle lidi kteří dokáží udělat něco pro ostatní bez potřeby vlastního prospěchu nebo obohacení. To se v dnešní době moc nenesí. Ještě jednou moc děkuji.

4) 42. Staropacký kros 2019

Letošní 42. ročník byl původně naplánován na sobotu 27.4.2019, ale z organizačních důvodů jsme museli termín pořádání závodu přesunout na sobotu 20.4.2019. Tento víkend byl v roce 2019 velikonočním a přinášel prodloužené pracovní volno. Obávali jsme se, že by toto volno mohlo mít negativní vliv na návštěvnost našeho závodu, protože spousta rodin pojedou navštívit své rodiče a známé a nebude mít čas na závodění. Nakonec jsme si řekli, že se toho nebudeme bát a vyšňoříme závod poprvé jako velikonoční a obohatíme ho velikonočními motivy od začátku do konce. Už v samotných propozicích k závodu byl kros prezentován jako **"Velikonoční Staropacký kros"** a vlastní propozice byly ozdobeny veselými obrázky kuřátek a zajíčků. V tomto duchu jsme pak pokračovali dál.

Myslím, že se nám náš záměr podařilo naplnit. K žádnému dramatickému poklesu návštěvnosti nedošlo a k tomuto výsledku přispělo také krásné teplé jarní až letní počasí. Závodníků byla spousta, také velká hojnost jejich fanoušků a ostatních diváků.

Ve vlastním závodě byly tradičně podle stáří závodníků upraveny délky tratí od 40 metrů pro ty nejmladší „Mlíčňáky“ do 4400 metrů pro dorostence, muže a veterány. Jako v minulých letech byl i letos součástí krosu mimořádně vložený závod rodičů s kočárky, který proběhl v přestávce po odstartování hlavního závodu na 4400 m. Kočárky samozřejmě nemohly být prázdné. Každý musel být obsazen vlastním navigátorem do jednoho roku věku. Na start této kategorie se postavily 4 řidičky se svými stroji a maličkými spolujezdcí. Všichni čtyři startující v tomto závodě byli odměněni věcnými cenami pro mrňata.

Starty všech závodů probíhají ve Staré Pace nad sportovním hřištěm „Sokolák“ a tratě vedou po jižních svazích Staropackých hor. V hlavním závodě na 4400 metrů závodníci doběhnou až do přílehlé osady Podlevín a vracejí se zpět do cíle na „Sokoláku“. Letos se na startech sešlo celkem 247 závodníků ve věku od jednoho roku až do čtyřiaosmdesáti let. Z toho bylo 178 závodníků v dětských a dorosteneckých kategoriích.

Absolutním vítězem 42. ročníku Staropackého krosu se stal Jan KOPAL startující za Starou Paku. Jeho cílový čas byl 15:17,7. Jako druhý doběhl Vlastimil FLEGL z Vrchlabí, čas 15:22,2 a třetí místo obsadil Rudolf COGAN Sokol Nová Paka s časem 16:05,0.

V ženské kategorii v běhu na 2000 metrů vyhrála letos Dagmar FIŠEROVÁ ze Spartaku Vrchlabí v čase 07:50,7. Jako druhá doběhla Jana LENČOVÁ, AC TJ Jičín, čas 07:56,8 a třetí místo obsadila Jitka ČERMÁKOVÁ, Staněk Sport Turnov s časem 08:12,8.

Nejstarším účastníkem letošního ročníku se stal stejně jako v loňském roce Vítězslav JANTSCH z Jablonce nad Nisou ročník narození 1935. Odměnou za jeho úctyhodný výkon byl tradičně věnec buřtů.

Nejúspěšnější běžci byli odměněni hodnotnými cenami, které do závodu věnovali naši sponzoři. První tři závodníci z dětských kategorií obdrželi kovové medaile, diplomy a drobné věcné dárky. Všechny diplomy byly opět vyzdobeny velikonočními a jarními motivy a běžícím chlapcem s pomlázkou a děvčetem nesoucím košíček s kraslicemi. Chlapci ještě dostali ručně pletené pomlázky, které se jim určitě hned na velikonoční pondělí hodily. Od dorosteneckých kategorií výše dostali unikátní ručně vyráběné a malované keramické medaile ve tvaru velké kraslice, které pro nás zhotovili zaměstnanci [Chráněné dílny o. s. Sportem proti bariérám - Český Ráj](#) ze Staré Paky. Samozřejmě ani diplomy a věcné ceny nemohly chybět. Pro absolutního vítěze hlavního závodu byl navíc připraven pěkně zdobený dort s motivy Staropackého krosu vyrobený studenty Střední školy gastronomie a služeb z Nové Paky.

Diplomy, medaile i věcné ceny vítězům předával předseda TJ SOKOL Stará Paka ing. Jaroslav BIL společně se starostou obce Stará Paka panem Janem HERBEREM.

V prostoru cíle se mohli všichni závodníci občerstvit připraveným čajem zdarma poskytovaným pouze závodníkům před startem do závodu nebo po jeho absolvování dle jejich potřeb. K dispozici byly i dva stánky s občerstvením, minerálními vodami či vitamínovými nápoji.

Na závěr bych chtěl pogratulovat všem závodnicím a závodníkům, kteří se úspěšně dostali do cíle svých závodů.

Dále patří poděkování všem divákům a fanouškům svých favoritů za vytvoření nádherné sportovní atmosféry a podporu všem závodníkům bez ohledu na pořadí, ve kterém dobíhali.

Pevně věřím, že se všem zúčastněným letošní závody líbily a těším se, že nás opět přijdou podpořit ve sportovním klání dalšího 43. ročníku Staropackého krosu 2020.

5) 8. Cyklistický výlet na Smrk 2019

Již po osmé byl Oddílem lyžování na 29.6.2019 naplánován cyklo výlet ze Staropacké boudy v Rokytnici nad Jizerou na Smrk (1124 m.n.m.) v Jizerských horách.

Několik týdnů před naplánovaným termínem výjezdu panovalo v našem kraji letní slunečné počasí bez dešťů s tropickými teplotami přes 30 stupňů. I předpověď na poslední červnový víkend neměnila ráz předchozího počasí. Vše nasvědčovalo tomu, že se nám konečně po dvou nezdárných letech podaří Smrk pokořit. Moc jsem se těšil na pěknou akci i na silnou účast cyklistů. Těsně před akcí muselo několik nahlášených cyklistů svoji účast z různých osobních a zdravotních důvodů odvolat. Jinak by byla plná bouda. Nakonec 12 odvážlivců nebyla až tak silná ale přesto docela slušná účast. O tom ale později...

Sraz byl tradičně v pátek 28.6.2019 od 18:00 hodin na Staropacké boudě. Každý se musel na boudu dostat jak může. Dan Frýba přijel na boudu autem stejně jako Vašek a Jana Šepsovi. Dalších pět cyklistů přijelo postupně během pozdního odpoledne a večer po vlastní ose na kolech. Jmenovitě Petr Vancl, Roman Hejl, Jirka Grafek a Jirka Kučera. Jako poslední dojel na boudu v 22:30 za pomoci čelovky Radim Karel. Tak nás bylo osm odvážných připravených na sobotní start. Říkáte si kde jsou ti další čtyři do výše zmíněných dvanácti. Ještě byli nahlášeni Šárka Haklová, Pavel „Berry“ Hakl, Eliška Hornichová a Radek Landfeld, kteří v pátek nemohli přijet na boudu a tak jeli v sobotu vlakem do Jakuszyc a sraz jsme domluvili na trase u polské chaty Górzystów. To je celkem těch 12 bikerů.

Večer jsme chvilku poseděli, probrali trasu následujícího dne a potvrdili start do etapy na 9:00 hodin. Vzhledem k tomu, že z 12 účastníků bylo 8 nováčků, kteří na Smrku na kole ještě nebyli, byla zvolená trasa nejsnadnější a pro nás již klasická. Jinak jsem měl připravenou trasu jinou, aby staří cyklobardi nemuseli na Smrk jezdit stále po stejné cestě. Teplota večer a v noci naznačovala, že počasí v sobotu bude pěkné a slunečné.

Sobotní ráno bylo krásné a slunce svítilo. To přispělo k tomu, že se bouda probudila brzy a všichni byli včas připraveni vyrazit. V klidu jsme posnídali z vlastních zásob, sundali kola ze stojanu (bidlo za barákem) a postavili se na start. Když zazněl startovní povel byl jsem překvapen, že je teprve 8:50 hodin. To bylo snad poprvé co se start na devátou podařilo splnit.

Jak jsem již psal trasa byla klasická. Od boudy jsme vyrazili směr Ručičky a hned nad zatáčkou jsme odbočili vlevo na svážnici a vyjeli na vrcholovou asfaltku Janovy cesty. Dále zkratkou na křižovatku Krakonošovy cesty s Kládovou cestou a po Kládové cestě až na Krakonošovu snídani. Zde se s námi rozloučila Jana Šepsová, která nechtěla jet Terexem a zvolila cestu podél Mumlavý a Mumlavského vodopádu, kolem harrachovské sklárny a po Staré celní cestě na celnici, kde na nás asi čtvrt hodiny čekala.

My ostatní jsme z Krakonošovy snídaně vystoupali na odbočku Pod Voseckou boudou a houpačkami Terexu dojeli také na celnici, kde na nás čekala Jana. Zde se již tradičně občerstvujeme pivem koupeným v místním stánku, ale letos tomu bylo jinak. Jana na nás celou cestu myslela a v Harrachově nám koupila plastáka výborného Františka z místního harrachovského pivovaru ve sklárně. Stánek se tedy nekonal a všichni jsme si pochutnali na výborné šestnáctce.

Z celnice jsme již dále pokračovali všichni bez zastavení přes polské Jakuszyce, osadu Orle až k chatě Górzystów, kde jsme se dle plánu setkali se zbývajícími bikery. Uzrál čas na oběd a tak jsme se chvíli zdrželi a najedli se. Do závěrečných asi 10 km k dobytí Smrku jsme po jídle vyrazili v plné sestavě dvanácti cyklistů. Z Górzystówu jsme ostřeji stoupali po lesní asfaltce až na místo zvané Polana Izerska (965 m.n.m.) a zde odbočili vlevo na červené značení a po Telegrafní cestě stoupali již mírně až do horského sedla. Po krátké přestávce, abychom se dali dohromady, jsme odbočili opět vlevo a po kamenité, silně rozbité a nesjízdné cestě tlačili kola. Asi po kilometru tlačení do kopce jsme nasedli a státní hranici před Smrkem jsme podruhé překročili v sedle a na Smrk nám zbývalo posledních asi 500 metrů. Smrk jsme dobyli po asi 41 kilometrech v 13:40 hodin.

Po dvou letech se nám opět podařilo splnit plán výletu a čekal nás návrat zpět na Staropackou boudu. Trasa byla opět klasická kolem Nebeského žebříku přes Předěl kolem Quare a po Jizerské silnici do osady Jizerka. Po dosažení Jizerské silnice na nás čekalo překvapení v podobě Jarky Nypla, který nám přijel naproti aby nás podpořil. Pak nás provázal až na Jizerku. Hned na kraji Jizerky jsme se zastavili na jídlo v Pešákovně. Posilnění a odpočati jsme se vydali směrem na Harrachov a Staropackou boudu. Ještě před odjezdem z Pešákovny jsme se domluvili na dalším postupu. Někteří nechtěli jet přes Orle a preferovali cestu Martinským údolím a tak jsme se rozdělili na dvě skupiny s tím, že se opět sejdem v Harrachově. Teď můžu popsat cestu do Harrachova pouze pro naši skupinu. Z Pešákovny jsme odjeli po panelce a po nově opravené cestě sjeli ke Karlovskému mostu přes Jizeru a kolem Graničníku na Orle. Tady jsme odbočili hned vpravo, krátce vystoupali a mírným pohupováním jsme po příjemné cestě dojeli až na Mýtiny nad harrachovským nádražím. Čekalo nás čtvrté a to poslední překročení státní hranice z Mýtin domů a následný sjezd přes nádraží do Harrachova. Harrachov jsme projeli Anenským údolím a setkali se s druhou skupinou u lanovky na Čerták. Krátce jsme se občerstvili v Pivnici U Krčka a vyrazili do závěrečného úseku výpravy. Kolem Ryzího potoka jsme projeli Rýžoviště až k Lesnímu zátiší, odbočili za boudou vpravo, přešli most a vystoupali asi 1,1 km nejprudším stoupáním

celého dne na čihadlo, kde jsme projížděli ráno krátce po startu. Na závěr byl pouze sjezd svážnicí a Kostelní cestou na Staropackou boudu.

Postupně dorazilo na boudu 11 cyklistů v pořádku bez jakýchkoliv zranění. Jeden nám chyběl. Byl to Jirka Grafek, který měl povinnosti doma a nemohl již zůstat na boudě. Proto již z Jizerky jel s Jarkou Nyplem po vlastní ose do Staré Paky. Touto cestou měl jednoznačně nejvíce ujetých kilometrů za celý den. Nevím přesně kolik, ale bylo to určitě něco kolem 110 km. Jak jsem již psal, na boudě nás bylo 11. Postupně jsme uložili bicykly, převlékli se, provedli očistu a mohli se věnovat hodnocení akce. Počasí bylo stále krásné a teplé až do noci a proto jsme dlouho seděli venku u ohně, opékali co si kdo přivezl a povídali a povídali...

Závěrem hodnocení bylo nadšení všech účastníků z krásného dne, z ujetých kilometrů v nádherném terénu za skvělého počasí a radost z dobytí Smrku. No a co to znamenalo pro mě. Spoustu elánu a energie, že má přece jenom smysl něco pořádat pro ostatní. Na závěr trochu statistiky a poděkování:

Ujetá vzdálenost asi 77 km s převýšením přibližně 1600 m.

Poděkovat musím všem zúčastněným cyklistům a zvláště nováčkům, že se nebáli zkusit zase něco nového. Podpořili naši akci a projeli s námi horské cesty za krásného počasí a vyjeli vlastní silou na nejvyšší kopec Jizerských hor.

Příště už nás čeká devátý ročník Smrku 2020. Pevně věřím, že bude zase pěkné počasí a Smrk se znovu podaří dobyt.

6) Vejšlap 2019

Nastal konec prázdnin a to je čas kdy náš Oddíl lyžování pořádá „Vejšlapy“ po různých částech našeho kraje. Nejinak tomu bylo i letos. Na den 31. srpna 2019 jsme naplánovali pro nás zcela novou trasu ze Dvora Králové nad Labem do Lázní Bělohradu v délce něco málo přes 24 km.

Vše bylo naplánováno, pozvánka zveřejněna kde se dalo. Otázka byla jaké bude počasí a tím pádem jaká bude účast. Celé léto bylo vedro jako na Sicílii a tak jsme věřili, že takové

počasí vydrží i na náš den. Ostatně po loňském špatném a deštivém vejšlapu bychom si to zasloužili.

V sobotu 31.8.2019 ráno bylo trochu chladněji než předchozí dny, ale bylo krásně jasno. Nic nebránilo tomu vyrazit na túru. Odjezd byl naplánován v 8:33 hodin z nádraží ve Staré Pace přímo do Dvora Králové nad Labem. I přesto, že bylo pěkné počasí, se nás na nádraží sešlo pouze sedm statečných. Téměř prázdným osobáčkem nás staropacký rodák Milda Frýba vyvezl přesně dle jízdního řádu směrem do Dvora. Cestou jsme měli čas podrobněji probrat nastávající pěší výlet.

Do Dvora na nádraží jsme přijeli v 9:15 hodin a pro mě nastala hned první nepříjemnost. Musím ale podotknout, že byla za celý den taky poslední. Při pokusu vytvořit společné startovní foto, šáhnou do baťohu a ono nic. Foťák zůstal doma na stole. No nic, vytáhl jsem svůj staříčkový telefon a celý vejšlap musel fotit provizorně. Kvalita nic moc, však ono to je také na pořizovaných snímcích vidět.

Po povinném společném startovním focení jsme se před nádražím chytli zelené turistické značky a vyrazili vstříc kilometrům. Ze začátku jsme mírně stoupali, nejdříve chvíli po silnici až do první serpentýny, kde jsme odbočili vpravo na pěšinu a dále po zelené lesem. Čím více jsme se nořili do lesa, tím více se v cestě i podél cesty objevovaly houby. Žádní měkouši ale hříbky, podhříbky, hříby kováři a tak dál. Prostě hned na začátku se vejšlap zvrhnul na prach sprostou houbařinu a to jsme ani nemuseli opustit cestu. Alespoň nám cesta lépe ubíhala. Než jsme dosáhli horizontu pod Záleským vrchem, byla igelitka i bunda co by taška naplněny a nemuseli jsme si hub již dále všímat. Bylo ale těžké je tam nechávat. Nicméně jsme pokračovali dál nyní již po rovině a mírně z kopce bez houbaření, až jsme asi na 3 km přišli k přírodní památce Čertovy hrady. Je to rozsáhlé balvaniště z opravdu velkých pískovců, které jsou volně roztroušeny po lese. Některé balvany jsou jako malé skály. Vůbec jsem netušil, že blízko Dvora Králové je něco takového. Po prohlídce památky jsme pokračovali stále po zelené zvlněném terénu. Přešli jsme silnici a dále lesem až na turistické rozcestí u Zátluk (5,1 km). Odbočili jsme vpravo a po 100 m jsme přišli na místo bývalé tvrze Zátluky. Je to krásné klidové místo s malým rybníčkem plným malých i větších ryb a kvetoucích leknínů, který se dá obejít. Téměř uprostřed rybníčku je malý ostrov přístupný po dřevěném mostě, na kterém je postaven dřevěný altán s lavicemi a malým

stolem. Chvilí jsme si tady poseděli, nasvačili se a užívali si klidu, ticha a pleskajících rybiček na hladině. Nádherné místo.

Po odpočinku jsme vyrazili dobývat další kilometry. Vrátili jsme se 100 m zpět na rozcestí a pokračovali dále cestou po zelené značce. Přešli jsme opět silnici a pozvolně začali stoupat až na rozcestí (5,8 km). Tady jsme se napojili na červeně značenou „Cestu K. J. Erbena“, která nás má vést až do Lázní Bělohradu. Odbočili jsme na ní vlevo a již ostřeji stoupali lesem až k hornímu konci obce Horní Dehtov (6,5 km). Tady jsme také dle plánu dosáhli nejvyššího místa letošního Vejšlapu (489 m.n.m.). Je odtud krásný výhled na Zvičinu a vesničky na jejím jižním úpatí. Jak jsme vylezli z lesa a koukali do kraje, zjistili jsme, že se udělalo pořádné vedro. Dívali jsme se po okolí a sledovali kudy povede naše další cesta. Ta byla vidět dole pod Dehtovem. Další kroky na slunci nás vedly z kopce Dehtovem a už jsme se těšili až se zase zanoříme do lesa. Mezi poli pod Dehtovem jsme prošli kolem vysílače a opět lesem začali klesat kolem Zdobína až k Miletínským lázním (10,8 km). Prošli jsme kolem pramene živé vody a kaple sv. Jana Nepomuckého a pak již byl Miletín jako na dlani. Však už jsme se taky těšili na posezení u oběda a ochutnávku piva z místního minipivovaru. Na náměstí jsme to však měli ještě 2 km, ale i ty nám rychle uběhly.

Na oběd jsme zašli na náměstí do Pivovarské zahrádky (12,9 km). Jídlo je sice bufetového stylu - hranolky, smažák, řízek s chlebem, tlačěnka a podobné rychlovky. Za lepším jídlem by člověk musel hned vedle do Sousedského domu. My ale chtěli ochutnat jejich místní pivo přímo od zdroje. Dvakrát jsme ochutnali světlý ležák zvaný „Pytlák“ a můžu říct, že opravdu nebylo špatný. A jen tak ze zvědavosti jsme zkusili třetinku ochuceného medového piva s krásnou karamelovou barvou jak piva tak pěny zvaného „Medula“. Na chlapy bylo až moc sladké, ale douchatům chutnalo. Test tedy proběhl, byli jsme najedeni a odpočati a mohli jsme se vydat na další štrapáci.

Z náměstí jsme vyšli směr Lázně Bělohrad stále po červené Cestě K. J. Erbena, která po pár stech metrech odbočila vlevo do polí. Těmi jsme prošli až do Červené Třemešné (16,5 km). Odtud jsme chvilku stoupali po silnici kolem kostela sv. Jakuba Většího a sv. Ondřeje, na vršku odbočili vpravo a po rovině lesem došli až na známé poutní místo Byšičky s kostelem sv. Petra a Pavla (20,1 km). Tady to nešlo jinak než si sednout a kochať se pohledem na okolní krajinu bělohradska zalitou odpoledním sluncem. Málo naplat, je to krásné místo a ten klid, to je člověku hnedle líp. Tak jsme seděli, sledovali okolí a povídali a povídali. Až pohled na hodinky nás přiměl k odchodu do závěrečné části letošního vejšlapu. Z Byšiček jsme Hraběččinou cestou sešli do Bažantnice, prošli centrem Lázní Bělohrad a skončili na bělohradském vlakovém nádraží (asi 24,1 km). Zbývalo nám necelých 10 minut do příjezdu vlaku. Byl přesný dle jízdního řádu a tak jsme v 17:10 odjeli směrem ku Pace.

No a závěrečné hodnocení? Konečně nám přálo krásné slunečné letní počasí a to se pozitivně projevilo na celém putování. Prostě úžasnej vejlet! Jen si musím postesknout již poněkolkáté nad účastí. Ačkoli jsou podmínky nádherné a předpověď počasí vynikající, tak účast je stejně mizerná. Nejvíc mě ale mrzí, že z letošních sedmi turistů jsme byli pouze tři z pořádajícího oddílu a zachraňovat nás museli členové Velocipéd klubu a Klubu přátel turistiky z Nové Paky. Je zřejmě taková doba a ať se člověk snaží sebevíc, situace se nelepší.

Do příštího roku nám všem popřeji stejně dobré počasí jako letos, stejně dobrý nápad s trasou vejšlapu a snad trošku více příznivců turistiky k poznávání neznámých míst v našem krásném kraji.

7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

Rok 2019 byl z hlediska údržby po mnoha letech jistě zcela mimořádný. Další velký finanční náklad po investici do lyžařského vleku byl v tomto roce naplánován do velké cimry na Staropacké boudě v Rokytnici nad Jizerou. V květnu 2019 byla opravena, přebroušena a

znovu nalakována dřevěná podlaha. To ale nebyla ta opravdová velká investice. Ta nás čekala až na podzim. Kachlová kamna nebo sporák, jak chcete, sloužila od roku 1993 kdy byla postavena a pomalu několik posledních let dosluhovala. Jejich stav se i přes veškerou péči a údržbu stával kritickým a přestávala fungovat. Byla nutná zásadní investice do rekonstrukce.

Správce boudy Milan Straňák jednal s několika firmami i soukromníky a po poradě s výborem oddílu nakonec vybral jednu, která celou rekonstrukci na konci září zdárně provedla. Celkové náklady byly nakonec vyčísleny na částku kolem 40000,-Kč, což bylo méně než byl původní rozpočet. Tato investice se nám jistě zúročí, kamna jsou plně funkční a jsou opět chloubou chalupy. Jistě nám budou spolehlivě sloužit po mnoho let. Je vidět, že Milan je opravdový správce, s boudou nakládá jako s vlastní a ona pod jeho ochranou jen vzkvétá.

Další změnou na boudě od zimní sezony 2019/2020 bude opět změna ve vytápění. Po několika letech, kdy jsme zkoušeli jako otop používat hnědé uhlí se opět vracíme k původnímu topení dřevem. Uhlí se neosvědčilo. Topení tímto materiálem s sebou přinášelo spoustu prachu a špíny a ani samotným topidlům to nedělalo dobře. S touto změnou se také navrátí klasické brigády na dřevo dvakrát do roka a to na jaře a na podzim.

Nakonec musím poděkovat Milanovi a jeho ženě Zdeně za jejich příkladnou péči o boudu. Každý se podílí svým dílem, který je mu bližší a boudě to svědčí a je to na ní vidět. Velice vám oběma děkuji a jsem rád, že vás na boudě máme.

Zprávu sestavil: Václav Šeps, předseda oddílu.